

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 16 listopada 2021 r.

Pozycja 156

POSTANOWIENIE

z dnia 31 sierpnia 2021 r.

Sygn. akt Ts 41/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych „w ten sposób, że warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 23 lutego 2021 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Wnioskiem z 22 października 2012 r. skarżący wystąpił o ustalenie warunków zabudowy usługowo-magazynowo-produkcyjnej na działkach o numerach: [...]. Wójt Gminy T. (dalej: Wójt albo organ pierwszej instancji) decyzją z 28 czerwca 2013 r. (znak: [...]) odmówił ustalenia warunków zabudowy. Skarżący, 19 lutego 2018 r., a więc kilka lat po zakończeniu postępowania administracyjnego, wystąpił z ponagleniem, o którym mowa w art. 37 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.; dalej: k.p.a.), które Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: SKO) postanowieniem z 16 kwietnia 2018 r. uznało za nieuzasadnione z uwagi na załatwienie sprawy przez organ pierwszej instancji decyzją z 28 czerwca 2013 r.

Pismem z 19 lutego 2018 r. skarżący wystąpił do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. (dalej: WSA) ze skargą na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta

w sprawie zakończonej powołaną wyżej decyzją. Domagał się w niej stwierdzenia przewlekłości postępowania, wymierzenia organowi grzywny oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania. Wyrokiem z 20 lutego 2019 r. (sygn. akt [...]) WSA stwierdził, że Wójt dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania oraz że prowadzenie postępowania nie miało miejsca z rażącym naruszeniem prawa. W pozostałym zakresie WSA oddalił skargę, jak też orzekł o kosztach postępowania.

Od powyższego rozstrzygnięcia Wójt wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA), który postanowieniem z 13 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]) ją odrzucił i uchylił zaskarżony wyrok oraz orzekł o kosztach postępowania. W uzasadnieniu odwołał się do uchwały składu siedmiu sędziów NSA z 22 czerwca 2020 r. (sygn. akt II OPS 5/19), w której orzeczono, że wniesienie skargi na bezczynność po zakończeniu przez organ prowadzonego postępowania oraz wydaniu decyzji ostatecznej stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu skargi przez sąd administracyjny. W odniesieniu do ponaglenia (o którym mowa w art. 37 § 1 pkt 2 k.p.a.) wskazał zaś na postanowienie składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18). Przyjęto w nim, że wniesienie tego środka prawnego, jako warunku formalnego do zainicjowania postępowania sądowego w przedmiocie przewlekłego prowadzenia postępowania dopuszczalne jest jedynie w sprawie zawisłej. Dokonanie tej czynności po zakończeniu postępowania byłoby nie tylko niecelowe, lecz również sprzeczne z istotą tej regulacji, ponieważ nie mogłoby doprowadzić do zobowiązania organu do załatwienia sprawy, a tym samym uzdrowienia zaistniałego stanu braku działania administracji publicznej.

Postanowienie NSA z 13 listopada 2020 r., doręczone pełnomocnikowi skarżącego 24 listopada 2020 r., wskazane zostało jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

2. Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 12 marca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 19 marca 2021 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi przez doręczenie: 1) odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem wraz z czterema kopiami: a) wyroku WSA z 20 lutego 2019 r. (sygn. akt [...]), b) postanowienia SKO z 16 kwietnia 2018 r. uznającego ponaglenie za nieuzasadnione; 2) pełnomocnictwa szczególnego do wniesienia i sporządzenia skargi konstytucyjnej, a także do reprezentowania skarżącego przed Trybunałem Konstytucyjnym od postanowienia NSA z 13 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]), wskazanego jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 Konstytucji RP wraz z czterema kopiami.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie skarżący – pismem z 26 marca 2021 r. (data nadania) – przedłożył wskazane pełnomocnictwo i jednocześnie złożył wniosek o przedłużenie terminu do usunięcia wskazanych braków formalnych dotyczących doręczenia pozostałych dokumentów wskazanych w treści zarządzenia.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 8 czerwca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 15 czerwca 2021 r.) przedłużył o 14 dni termin do usunięcia powyżej wskazanych braków formalnych skargi konstytucyjnej. Do chwili wydania niniejszego postanowienia nie zostały one jednak usunięte.

3. Skarżący twierdzi, że zakwestionowany w skardze konstytucyjnej art. 53 § 2b ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), rozumiany w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniósł skargę do Trybunału, narusza prawo do sądu. Ogranicza on bowiem możliwość „uzyskania przedsądu niezbędnego do wystąpienia

z powództwem na podstawie art. 417¹ § 3 [ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.)]” (s. 8 skargi).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy braki formalne nie zostały usunięte w ustawowym terminie.

Zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 8 czerwca 2021 r. o przedłużeniu terminu do usunięcia przez skarżącego braków formalnych skargi konstytucyjnej – wskazanych w zarządzeniu Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 12 marca 2021 r. – zostało pełnomocnikowi skarżącego skutecznie doręczone 15 czerwca 2021 r. Mimo upływu przewidzianego prawem terminu, braki te nie zostały jednak przez niego usunięte.

Wobec nieusunięcia braków formalnych w określonym prawem terminie, Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania badanej skardze dalszego biegu na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 w związku z art. 57 ust. 1 u.o.t.p.TK w związku z art. 166 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575, ze zm.) w związku z art. 36 u.o.t.p.TK.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.